

UCI

TEEN

TRILER

LEE MATTHEW
GOLDBERG

Učiteľ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Lee Matthew Goldberg
Učiteľ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

UOI TEL

TRILER

LEE MATTHEW
GOLDBERG

**VENUJEM MAME A OTCOVI,
DVOM ÚŽASNÝM UČITEĽOM.**

Žiak, ktorý neprekoná svojho učiteľa, je slabý.

Leonardo da Vinci

1

Z DIAĽKY SA ZDALO, akoby stromy pri Bentleyho univerzite horeli, na obzore žiarili koruny nukleárneho lístia. Profesor William Lansing vedel, že to predznamenáva príchod jesene. Len čo príde október, univerzitný areál v Connecticute zažiarí jasnými odtieňmi žltej, sýtočervenej a oranžovej ako Sunkist. Ľudia cestovali dlhé kilometre, aby sa pozreli na tú krásu, upchávali diaľnicu I-95 a zhromažďovali sa v neďalekom Diablovom brlohu, rozľahlom parku, kde študenti niekedy hrali Shakespeara alebo neskoro v noci prešli bránou do lesa a tam hulili. William sa v to ráno pred začiatkom seminára o existenciálnej etike v literatúre prešiel po kľukatom labyrinte cestičiek. Už vyše desať rokov nevkročil na územie parku, ale dnes, v tento deň, keď sa vo svojom románe, čo sa rodil tak dlho, dostal k udalostiam, ktoré sa odohrávali v parku Diablov brloh, sa mu zdalo správne, aby sa tam vrátil.

Keď odchádzal z domu na svitaní, jeho manželka Laura sa nezobudila. Vykĺzol z postele a zatvoril detektívku, otvorenú na

jej chrápajúcej hrudi. Často písal zavčasu ráno. Prv než sa prebudil svet, vyzbrojil sa horúcou kávou a bzučiacim laptopom, na lícach ho štípal svieži vietor od rieky Connecticut. Niekedy bol jeho inšpiratívnou pracovňou zadný dvor plný štebotu alebo sa o šiestej ráno vyžíval v tichu areálu Bentleyho univerzity, keď bolo počuť iba jedného-dvoch študentov, ktorí prechádzali cez trávnik a šli vyspať prehýrenú noc.

Na Bentleyho univerzite pôsobil vyše dvadsať rokov, získal definitívu a vždy bol na rade stať sa vedúcim katedry. Odmietal čo len zmienku o tej pozícii zo strachu, že ho pripraví o čas, ktorý chce venovať písaniu svojho diela. Jeho kolegovia chápali ten šíalený zápal. Aj oni sa venovali písaniu publikácií, väčšinou uverejnených v časopisoch, iba zopár z nich bolo známych mimo múrov Bentleyho univerzity, čo bol Williamov sen. Od malička túžil byť slávny – hoci vtedy sa jeho svet zdal malý a bez života a jeho jediným únikom bolo snívať o sláve.

Kolegovia sa ho často vypytovali na ten nepolapiteľný rukopis, na ktorom pracoval už celé roky, ale zdalo sa mu najmúdrejšie držať jazyk za zubami a zachovať ho v tajnosti. Tak to robil aj v posluchárni, iba zopár vybraným študentom dovolil, aby sa k nemu priblížili, ostatných si držal od tela, aby ho považovali za tvrdého a nepreniknuteľného, ale férového. Zopár študentov možno rozplakal, keď referát, na ktorom pracovali celú noc, ohodnotil zlou známku alebo keď červeným perom doškrtať ich esej o Sartrovom diele *Nauzea*, lebo ich práca sa mu zdala *banálna* a *suchopárna*, no jemu išlo iba o to, aby ju nabudúce napísali lepšie. Chápali, že chce, aby jeho kráľovstvo bolo založené na strachu, lebo tvorivosti sa najlepšie darí v tiesni.

Po rannej prechádzke cez Diablov brloh Williama boleli nohy. Terén bol kopcovitý a jeho kľukaté chodníčky by dali zabrať aj mladšiemu človeku, ale on bol fit, päťdesiatpäťročný

telesnú schránku si udržiaval v dobrej kondícii. Za študentských čias sa venoval behu a boxu, ešte vždy trénoval na boxerskom vreci, čo mal v suteréne svojho domu, a deň vždy končil svižným behom cez Killingworth, predmestskú enklávu okolo Bentleyho univerzity na kopci. Vlasy mal ešte husté, čo sa nedalo povedať o väčšine jeho kolegov, hoci teraz bola ich hnedá farba postriebrená. Tajne veril, že mu to dodáva príťažlivosť a vyzerá lepšie ako v mladosti. Ešte vždy sa za ním obzerali aj ženy o dvadsať rokov mladšie a Laura ho často na spoločenských akciách katedry chytila za ruku a stisla mu ju, akoby chcela dať všetkým najavo, že patrí iba jej a nijaká žena nemá šancu ani len nevinne flirtovať.

Šatník mal plný blejzrov, typických pre univerzitných profesorov, so záplatami na lakťoch a nikdy nenosil kravaty, aby mohol mať košeľu rozhalenú a odhaliť chlpy na hrudi, ešte vždy hnedé. Mal peknú, súmernú, priam aristokratickú tvár, a hoci viečka mu po dlhých rokoch boja s nespavosťou ovisli, dodávalo mu to výraz človeka, ktorý je priveľmi zaneprázdnený, aby spal. Ľudia o ňom často hovorili ako o človeku, ktorý neznáša záhaľku, vždy je v pohybe, debatuje a tvorí.

„Zdravím, pán profesor,“ povedal Nathaniel, vysoký, vyciivený prvák, ktorý za tri týždne od začiatku semestra ešte nemal tú česť pozrieť sa Williamovi do očí. Nathanielovi sa pri každom kroku motali nohy. William usúdil, že chlapec sa len nedávno vytiahol do výšky a jeho myseľ sa usilovala pochopiť, ako sa má správne pohybovať.

„Nathaniel,“ William si utrel pot z hornej pery. Cítil citrónovú vôňu potu, ktorý ho zalial po ráznej prechádzke po Diablovom brlohu. „Ako to vyzerá s tvojou esejou o *Cudzincovi*?“

Nathaniel sa znova vyhýbal jeho pohľadu. Uprel ho na farebné lístie, akoby sa sfarbilo z večera do rána.

„No...“ začal chlapec, ešte vždy jednou nohou v puberte, hlas mu znel o oktávu vyššie, „nie som si istý, ako ste to mysleli, že Meursault našiel svoju smrť, lebo nehral ‚podľa pravidiel‘.“

William sa hrdelne zasmial a pokrútil hlavou. Položil dľaň Nathanielovi na plece.

„Podľa pravidiel spoločnosti, Nathaniel, ktorých sa musíme všetci držať. A aj keď sa niekedy pošmykneme, nemáme priznať, čo sme urobili, zo strachu, že nás odsúdia. Jasné?“

Nathaniel prikývol, veľký ohryzok mu skákal hore-dolu, akoby aj on súhlasil. Strčil ohryzený necht medzi popraskané pery a prežúval ako potkan, až William rozmýšľal, či chlapec nefrčí na nejakom novom druhu spídu. Nathaniel sa mu páčil, hoci na hodinách veľmi nehovoril, len občas nervózne pípól, čo bolo sľubným znakom. Študenti, ktorým venoval najviac pozornosti, neboli kapitáni lakrosového tímu ani hviezdy divadelných predstavení, tí študenti mali milión iných učiteľov, ktorí sa o nich starali. On hľadal skryté drahokamy, ktoré čakali na to, aby ich niekto potlačil, ktorých celý život prehliadali, ale jedného dňa vyniknú nad spolužiakmi. A potom sa mu z celého srdca poďakujú, že v nich roznietil iskru.

„Preto Camus neoznačil obeť, ktorú Meursault zabil?“ spýtal sa Nathaniel opatrne, keď prechádzali cez dvere do haly okolo hlúčika iných študentov. „Takže s ním sympatizujeme, hoci spáchal zločin?“

William zastal vo dverách do učebne, cez okno videl oblak študentov usádzajúcich sa do lavíc. Zastal vo dverách, takže ich zablokoval a Nathaniel nemal na výber, musel mu pozrieť do očí.

„Vy ste s ním sympatizovali?“

„Áno... ehm, je ťažké trestať niekoho za jednu chybu,“ odvetil Nathaniel. „Viem, že zastreľil toho Araba, ale... neviem, niekedy sa také čosi jednoducho stane. Zrejme preto som tvrdý.“

„Alebo ľudský.“

William hľadel na Nathaniela ešte nepříjemných pár sekúnd, keď vtom prešla popri nich Kelsey, pekné dievča s kanárikovo žltými vlasmi.

„Zdravím, pán profesor,“ povedala, ani nepozrela na Nathaniela. William cítil, ako chlapec vzdychol. Bolo to počuť v celej hale.

„Podťe, Nathaniel, budeme v tejto debata pokračovať na hodine.“

William zaviedol chlapca do učebne. Študenti okamžite stíchli a zmeraveli.

Nathaniel sa zvalil na stoličku vzadu, zatiaľ čo Kelsey sa pretlačila okolo iného dievčaťa a usadila sa na najlepšie miesto vpredu.

William si položil koženú tašku na stôl, vybral červenú fixku a načmáral na tabuľu: *Nevedel som, čo je hriech*. Ten škrabopis vyzeral ako výtvor nejakej sliepky a študenti museli zhmúriť, aby to dešifrovali, ale nakoniec sa celej triede v počte dvadsať študentov podarilo zapísať si ten citát. Už si zvykli na jeho zvláštnosti.

„Na konci románu Meursault rozmýšľa, že nevedel, čo je hriech,“ povedal William. „Čo to znamená?“

Štvrtina triedy zdvihla ruky, každý túžil, aby si ho všimol. Kelsey ťloskla jazykom, aby upútala jeho pozornosť, akoby nebolo vidieť, ako po nej zúfalo túži. Vyzerala, akoby potrebovala ísť na záchod. Nathaniel v zadnej lavici bol úplne zaujatý čmáranicou, ktorá pripomínala prasiatko z knihy *Macko Pu*.

„Nathaniel,“ vyštekol William a chlapcovi od ľaku vyletelo pero z ruky. Nathaniel sa načiahol dlhými rukami za perom a potom pozrel na učiteľa s ovisnutou sánkou.

„Prečo Meursault hovorí kaplánovi, že nevedel, čo je hriech?“ spýtal sa William znova.

Nathaniel v duchu prosil Williama, aby vyvolal niekoho iného. Z úst mu vyšlo čosi ako „uuuuuhhhh“, čo trvalo nekonečné rozpačité sekundy.

Kelsey sa ozvala bez vyvolania. „Pán profesor, hoci Meursault chápe, že spáchal zločin, v skutočnosti nevidí, že to, čo urobil, bolo nesprávne.“

William sa obrátil ku Kelsey, aby ju vyhrešil, že sa ozvala bez vyvolania, čo bol nepekný zvyk, ktorý sa tejto generácii s poruchou pozornosti stával častejšie ako predošlej, ale jeho pozornosť zaujal strom s červeným lístím. Tá farba vyzerala neuveriteľne neskutočne, načisto ho pohltila. To červené lístie akoby bolo namaľované krvou.

„Pán profesor... Pán profesor.“

Ten zvuk prichádzal z diaľky, akoby bol skrytý pod zemou a kričal, aby ho vzali na vedomie.

„Profesor Lansing?“

Kelsey kývla rukou jeho smerom a uzemnila ho. Odula pery.

„Akože mám pravdu alebo čo, pán profesor? On v skutočnosti *nevidí*, že to, čo urobil, bolo nesprávne. Vôbec si to neuvedomuje.“

William si odkašľal, mal triedu pod kontrolou. Usmial sa, akoby pózoval fotografovi.

„Áno, to je pravda, Kelsey. Keby vyjadril ľútosť, uznal by, že konal nesprávne. Vie, že jeho názory z neho robia v spoločnosti cudzinca, a je spokojný s tým postojom. Zmieril sa so smrťou a teší sa na ňu, je pokojný. Davy budú nenávisťne kričať pri jeho poprave, ale *budú* kričať. Toto fascinuje čitateľov aj sedemdesiat rokov po vydaní knihy. Toto zaručuje knihe i Camusovi večnú slávu, nesmrteľnosť.“

Kelsey sa žiarivo usmiala na triedu, očividne bola na seba hrdá.

William prešiel k tabuli, zmazal citát a namiesto toho napísal veľkými písmenami *NESMRTEĽNÝ*. Tentoraz bolo jeho písmo takmer dokonalé.

VO ZVYŠNOM ČASE mal v ten deň hodinu tvorivého písania, o ktorú požiadal vedúcu katedry Dr. Joyce Yanceyovú a nezávislé štúdium o Edgarovi Allanovi Poeovi, na ktoré chodili dvaja diplomanti. V pondelok mal veľmi rušno, lebo na ten deň si naprogramoval všetky hodiny, aby sa mohol zvyšok týždňa venovať písaniu a úradovaniu. Doktorka Yanceyová váhala, či ho poverí vedením seminárov tvorivého písania, lebo ešte nevydal nijakú knihu a nádejní študenti možno budú chcieť „väčšie meno“. Brooks Jessup, ktorý bol v škole nový, si zaistil semináre tvorivého písania vďaka tomu, že vydal triler, ktorý verejnosť nadšene prijala, a on sa nechutne pýšil, že je čosi ako „moderný Faulkner“. Ale tento semester Brooks dostal dobrú zmluvu na druhý román, takže otvorili seminár pre prvákov. Žiaľ, mohol naň chodiť hocikto a väčšina študentov ho navštevovala, len aby vyjadрила svoje názory alebo splnila požiadavky, nie aby skutočne ukázala talent.

Keď sa William vrátil domov, jeho dom bol desivo tichý. Jeho dvojčatá Alicia a Bill junior študovali na Bentleyho univerzite, takže bývali doma a odsťahovali sa len pred pár rokmi. Ešte si nezvykol, že nie sú doma. Kúpili schátraný bar v susednom meste a rozhodli sa bývať spolu v byte na poschodí. Laura sa nazdávala, že by bolo najlepšie, keby zostali doma a odkladali si peniaze, keby bar skrachoval, ale William obhajoval ich túžbu po nezávislosti. Bolo by ideálne, keby žili oddelene a mali každý vlastný život, ale oni vždy mali blízky vzťah, čosi ako symbiózu, ktorá bola podľa neho výsledkom toho, že sa delili o maternicu.

Keďže on bol jedináčik, musel priznať, že žiarli. Nevedel si spomenúť na nikoho, kto by mu bol taký blízky okrem Laury, a keď sa s ňou zoznámil, mal dvadsaťpäť rokov. Mal dvadsaťpäť rokov skúseností, ktoré neprežili spolu, takže sa nemôžu navzájom chápať ako dvojčatá.

Sklené dvere na zadný dvor sa otvorili a vošla Laura s košíkom plným tekvice. Na rukách mala záhradnícke rukavice a na čele šmuhu, lebo si často odhrňala vlasy z tváre, keď sa pipkala v zemi. Bola o štyri roky staršia ako on a išlo jej na šesťdesiatku, takže začínala spomaľovať, ale tvár mala ešte vždy mladú. Dlhé zimy v Novom Anglicku mali zásluhu na tom, že sa nevystavovala prehnane slnku a pleť mala alabastrovo hladkú a sfarbenú do perleťova. Blond vlasy jej mierne zredli a zbeleli, ale starala sa o ne a každý týždeň navštívila kaderníctvo v Old Saybrook. Vždy bola chudá, ľakavá a sivé vlasy sa vždy sfarbili podľa toho, čo mala oblečené. Nosila jednoduché šaty typické pre staršie ženy, ale nikto by nepovedal, že nie je štýlová. Niekedy si uviazala sveter okolo krku, na srdci nosila retiazku s krížikom a na zápästiach jej zvyčajne štrngali náramky z bieleho zlata. Dalo by sa povedať, že bola tichá, a to sa Williamovi páčilo. Oni dvaja sa nikdy netrápili, ak nastala v rozhovore pauza. Pri večeri často ticho čítali noviny, občas poznamenali čosi o tom, čo bolo nové. Laura bola milujúca a starostlivá žena a aj po tých rokoch sa zdalo, že oni dvaja sa ešte vždy navzájom priťahujú.

Keď Laura vstúpila dnu, pohmkávala si nedešifrovateľnú pesničku, možno z repertoáru kostolného zboru. Ich zbor často spieval klasické piesne, ktoré si prispôbil a namiesto slov ako *láska*, *zlatko*, *srdiečko* vložil slovo *Pane*. Predklonila sa a žmúrila na Williama, potom sa srdečne usmiala. Nahmatala okuliare a posunula si ich nízko na nos.

„Ach, William, nevidela som ťa. Si doma dlho?“

William ukázal na koženú tašku, ešte vždy v ruke. „Práve som prišiel.“

Oprela si košík s tekvicami o koleno, aby ho lepšie chytila, a potom ho vyložila na jedáľenský stôl.

„Napadli ich červy,“ vzdychla. „Postriekala som ich spinosadom, ale musela som ich celý deň strážiť ako orol.“

Nezávidel jej takéto dni. Zdalo sa mu, že trávi priveľa času rozmyšľaním, ako tráviť dni. Venovala sa charitatívnej činnosti v rámci kostola, chodila na obedy s niekoľkými priateľkami a, samozrejme, police mala plné detektívok, ale William mal vždy pocit, že tvorí najvzrušujúcejšiu časť jej života, a bolo mu z toho smutno. Zoznámili sa pri štúdiu literatúry na vysokej škole a nahovárал ju, aby sa aj ona pustila do písania románu. Vysvetlila mu, že by dokázala písať iba o tom, čo vie, a nepoznala veľa ľudí, ktorí by mali záujem čítať, čo vie.

„Rozmyšľala som, že uvarím špagety s tekvicou v rajčinovej omáčke a s knedličkami z morčacieho mäsa, aby si obmedzil konzumáciu červeného mäsa, ako ti radil lekár.“

William sa zamračil. Červené mäso bolo okrem literárneho diela jeho vášňou. Mal ho rád čo najmenej prepečené, prakticky surové.

„Dnes večer sa dostanem v románe k vyvrcholeniu, tak možno sa najem v pracovni.“

„Ach, William, to je vzrušujúce. Uvarím teda knedličky z hovädzieho a bravčového mäsa.“

Potľapkala ho po zadku. „Tak choď a dokonči ho.“

Pobozkal ju na pery a utrel jej šmuhu z čela. Líca jej očerveneli.

„Ten môj román je skutočne dobrý, Laura. Chápeš... mám pocit, že som konečne pochopil, v čom je problém.“

Pohrávala sa s krížikom na retiazke.

„Pravdaže si pochopil. Vydala som sa za teba pre tvoju inteligenciu, nie pre tvoje telo.“

Silnejšie ho plesla po zadku, poslala ho preč a hmkala si hlasnejšie než predtým, zatiaľ čo vyberala tekvicu z košíka.

Vyšiel hore.

V tú noc dlhé hodiny ťukal do klávesnice v šialenom zápale. Týmto slovám venoval vyše desať rokov, a keď sa dostal do polovice románu, do očí sa mu nahrnuli slzy. V miestnosti sa vznášala melancholická aura, vyplašene si uvedomoval, čo sa stane, keď dokončí tento projekt. Predpokladal, že všetci spisovatelia zápasia s týmto pocitom, s túžbou predĺžiť písanie, aby sa nemuseli rozlúčiť so svojimi hrdinami. Rozlúčiť sa znamenalo zabiť ich a tento pocit konečnosti ho ťažil na duši.

Na druhé ráno pražilo cez okno slnko a on si vychutnával jedinečný pocit blaženosti z výtvoru svojej mysle. Túto meditáciu narušilo tresnutie na predné dvere. Zahalil sa do župana, obul si papuče a zamieril na prízemie. Keď otvoril dvere, zdvihol *Times* a miestne noviny *Killingworth Gazette*. Keď zatváral dvere, pocítil v kostiach svieži vetrík. Čoskoro príde zima. Hodil zvinuté noviny na jedálenský stôl a uvaril kávu. Potom si sadol, vzal do rúk *Gazette* a prečítal titulok na prednej stránke: „Bývalý študent Bentleyho univerzity urobil terno ako newyorský redaktor.“

Z novín naňho hľadela veľká fotka Kyla Brodera, príťažlivého mladého muža s ostro rezanou tvárou, so štýlovo strapatými špinavými blond vlasmi a s modrými očami. Williama ohromilo, že tam vidí svojho bývalého študenta, ktorého dobre poznal. Tridsaťročný Kyle práve dohodol megazmluvu vo vydavateľstve Burke & Burke pre svoju debutujúcu autorku Sierru Ravenovú. A nielenže to bol Sierrin prvý román, bola aj prvá klientka svojej agentky a Kylova prvá akvizícia vo funkcii redaktora. Knihu

ponúkli na dražbe a napokon Sierra dostala neskutočnú zálohu 500 000 dolárov, ešte predtým než román dokončila. Filmovacie práva už predali veľkému štúdiu za ďalších 500 000.

Túto správu zavial k Williamovým dverám skvelý osud. Ak to dievča uzavrelo zmluvu s Kylom ešte pred dokončením románu, potom má aj on určite šancu, najmä keď je s ním zadobre.

Oprel sa, ruky si spojil za hlavou a neubránil sa úsmevu.

2

RANNÝ SEX BOL pre Kyla a Jamie pravidlom, aspoň v tie dni, keď nocovala uňho v Brooklyne. Ich vzťah trval šesť mesiacov, ešte vždy bol dosť nový, takže stále objavovali nové spôsoby, ako sa navzájom priviesť k orgazmu. Obaja boli prehnane ambiciózni a preniesli svoju súťaživosť aj do spálne. Hoci on trávil v posledných týždňoch noci pri potenciálnych rukopisoch a na večerách s autormi alebo agentmi, pri ktorých vypil dosť džinu, a ona rozbiehala firmu ako interiérová dizajnérka, budík mali trvalo nastavený na piatu, aby sa mohli celú hodinu venovať sexu, až sa spotili, potom pokračovali v cvičení v posilňovni a napokon si šli každý po svojom.

Dnešné ráno bolo skutočne výnimočné a prečo nie? Kyle práve uzavrel zmluvu roka so svojou novou autorkou Sierrou Ravenovou, keď mala hotových len sto strán rukopisu, ktorý označovali za senzačný literárny debut. Ohromujúce šialenstvo tejto zmluvy znásobovala skutočnosť, že po a) toto bola Sierrina prvá kniha a po b) bola prvou autorkou, ktorú si uchmatol on

sám po všetkých tých problémových autoroch, ktorých dohadzoval zelenáčom vydavateľ Carter Burke. V priebehu dňa predali aj filmovacie práva a meno Kyle Broder už nevyvolávalo obávanú otázku *Kto*. Teraz mali všetci ľudia z biznisu na perách slová: *Aha, áno, Kyle Broder, tá mladá vychádzajúca hviezda*.

Kylovi behali po rozume myšlienky na skvelú kariéru, kým vrážal do Jamie a v ústach mal pritom jej plný prsník. Záhlavie postele narážalo do steny, až takmer zhodilo jeho vlajku Wisconsin Badgers – strohý maskot Bucky Badger sa tváril prísne a usiloval sa zostať nedotknutý. Jamie ho plesla po pevnom zadku, ktorý na ňom mala najradšej. *Mám rada zadky*, hovorila, *no a čo?* Kvílila tak nahlas, až im na okno zaškriabal túlavý kocúr. Kyle nazval kocúra Capone, lebo mal škaredú papuľku. Caponeho vášnivé napodobovanie v nich vyvolávalo záchvaty smiechu, zatiaľ čo sa navzájom vzrušovali. A to všetko pred pol šiestou. Dosť času na milovanie.

„Capone tuším žiarli,“ Kyle strčil rameno pod Jaminu hlavu, aby sa mu mohla uvelebiť na hrudi. Hrala sa so svetlohnedými chlpmi na hrudníku.

„Žiarli na teba alebo na mňa?“

„Možno by si to chcel rozdať v trojke.“

Plesla ho vankúšom. Stále sa usmieval, čo bola jej druhá najobľúbenejšia Kylova vlastnosť. Keď sa usmieval, nikdy sa nevydržala hnevať dlho.

Kyle bol Jamie očarený a páčilo sa mu na nej všetko. Vyšportované telo, na ktorom tvrdo pracovala, opálená pleť, nech bolo akékoľvek ročné obdobie, pieskové vlasy vždy hladko začesané dozadu, elektrizujúco modré oči s hnedými a zelenými fliacikmi. Jamie bola šik a elegantná, a pritom nemiňala veľa na starostlivosť o seba, ale, čo bolo rovnako dôležité, bez problémov popíjala pivo v športovom bare ako chlap. V skutočnosti sa zoznámili

v Kettle of Fish vo West Village, čo bol bar wisconsinských rodákov, lebo obaja pochádzali z toho štátu – on zo Sheboyganu, ona z Kewaunee. Po sérii nevydarených vzťahov so znudenými Newyorčanmi ich stredoápadné duševné rozpoloženie bolo presne to, čo obaja hľadali. A hoci cez deň mali na tvári masku tvrdých Newyorčanov, v súkromí ospevovali vyprázané tvarohové rolky a hovorili wisconsinským slangom bez obáv, že na nich budú vrhať udivené pohľady.

Capone teraz búšil do okna a pritískal chlpaté brucho na sklo. „Je hladný,“ Jamie vstala a šla otvoriť okno.

Capone privítal šancu bývať v teple, prefrnkol okolo Jamie a mieril do kuchyne v nádeji, že nájde nejaké zvyšky.

Nápor vetra Jamie schladil. Vzala Kylovu košeľu a natiahla si ju.

„Čo keby si si ho adoptoval?“ Na golieri košele zacítila Kylovu pižmovú kolínsku, zmes vanilky a lesa.

„Ha, myslím, že nie som pripravený na taký záväzok...“

Zarazil sa, slová mu vyšli z úst a vznášali sa vo vzduchu medzi nimi. Nikdy predtým nebýval s dievčaťom, zvyčajne skončil vzťah po šiestich mesiacoch, keď pocítil nevyhnutnú nervozitu. Doteraz nijaké dievča neupútalo jeho záujem tak ako Jamie, ale ešte bolo priskoro na to, aby jej dal kľúč od bytu, najmä keď v posledných týždňoch prežíval také veľké životné zmeny.

Jamie sa tvárila, akoby chcela rozumne odpovedať na jeho strach zo záväzku voči kocúrovi, ale namiesto toho si oblizla hornú peru. Podľa nej to nestálo za to, aby pokazila blažené ráno. Oni dvaja mali sklon nechať bezstarostnú poznámku prerásť do veľkej hádky.

Obaja mali horúcu hlavu, a hoci ich hádky nikdy netrvali dlho, keby ich niekto počúval v susednej izbe, zdali by sa mu poriadne intenzívne.

Ani Jamie nebola stopercentne pripravená na sťahovanie. Vychutnávala si svoj priestor, samostatný život. Problémy jej robila iba „tá diaľka“. Bývala na hornom konci Upper West Side, viac ako hodinu cesty od jeho apartmánu na Cobble Hille, pričom bolo treba v metre prestupovať. Okrem toho jej spolybývajúca Sybil bola neporiadna alkoholička, ale nájomné platila načas a pracovala z domu, predávala na eBayi. Jamie nechápala, ako sa Sybil darí platiť polovicu nájomného, ktoré predstavovalo spolu 4 000 dolárov. No najviac ju zlostilo, že Kyle nikdy nechcel zostať na noc, lebo Sybil bola bordelárka. Keď sa na to Jamie niekedy pozrela z odstupu a videla ich vzťah novými očami, zdalo sa jej, že v skutočnosti na ňom pracuje len ona a Kyle žne plody jej práce.

Pozrela na hodiny, 5.45, ešte pätnásť minút milovania. Usmieval sa na ňu tým svojím šarmantným spôsobom, takže okamžite zvlhla, pritúlila sa k nemu a štekčila ho na strnisku.

„Som na teba hrdá,“ pobožkala ho na nežné pery.

„Ďakujem, bejbi.“

Zdvihol sa nad ňu, už znova tvrdý. Možno treťou najlepšou Kylovou prednosťou bolo jeho pôsobivé libido. Ani nevedela, ako sa to stalo, len zrazu mala nohy okolo jeho krku a záhlavie postele znova narážalo do steny s takou silou, že mohlo tentoraz zhodiť vlajku s logom Bucky Badgers.

KYLE SA VIEZOL do Rockefellerovho centra linkou F a prezeral si na mobile maily. Tak ako to bolo v New Yorku v špičke bežné, o voľnom sedadle mohol iba snívať, a tak stál nad paňou, ktorá mala na sebe oblečenie v štýle Santería. Odkedy uzavrel zmluvu so Sierrou Ravenovou, každý dobrý agent v biznise mu dohadzoval „horúcu novinku“. To znamenalo, že musel čítať všetko,

lebo najhoršou nočnou morou redaktora bolo dať si ujsť zlatú baňu. Vedel, že mnohí jeho kolegovia si v duchu nadávajú, že im ušli *Dievčatá bez šance*, Sierrin dojímavý príbeh o štyroch sestrách v Ozarks, ktoré prinútili ísť k náhradným rodičom, čo mu pripomínalo temné *Malé ženy*. V skutočnosti mal knihu najprv na stole Brett Swenson, šéfredaktor vo vydavateľstve Burke & Burke, ktorý vzal Kyla pod ochranné krídla, keď bol ešte len začínajúci redaktor. Kyle často dostal zvyšky, ktoré nikto iný nechcel, ale keď mu nabehol Brettov mail a v predmete stálo: *Dievčatá bez šance – do pekla s nimi!*, Kyla sa zmocnilo vzrušenie, ešte predtým než videl stránky rukopisu. Predstavil si knihu na polici v kníhkupectve Barnes & Noble. Titul bude vytlačený ružovými verzálkami ako názov dievčenského denníka na čiernom pozadí nočnej oblohy, v samom strede sa bude hojdať osamelá pneumatika. Brett vo svojom maile kritizoval túto „rodiacu sa babskú pohromu“ a uštedril jej aj iné podpichnutia, hoci priložený rukopis ani neotvoril. V tom čase Kyle väčšinou pátral po štandardných trileroch a detektívkach, ale bolo ťažké umiestniť nových autorov kriminálneho žánru na presýtenom trhu. Po tom, čo zaznamenali úspech mnohé bestsellery so slovom „dievčatá“ v názve, pomyslel si, že tomu dá šancu. Vzal si prvých sto strán – všetko, čo Sierra mala – do Bouchonovej pekárne a pri šiške s malinovým džemom fascinovane čítal. Prvé stránky sa mu zdali príslubom literárnej ceny. Zatiaľ čo iní vydavatelia sa dohadovali, Carter Burke bol ochotný obetovať masnú sumu. Vďaka tomu, že Kyle objavil autorku a uzavrel s ňou zmluvu, povýšili ho na redaktora.

Vlak metra zastal, keď čítal pasáž o dystopickej budúcnosti po nukleárnej katastrofe, keď sa roboty usilujú znova stvoriť ľudstvo, ale výsledky sú pohromou. Zvrtol sa a takmer skončil v lone ženy oblečenej v štýle Santería. Bola celá v bielom, ešte aj

na hlavu mala bielu pokrývku a pestrofarebné šperky. Igelitka plná vlasov a mušiel jej padla na dlážku. Keď ju dvíhala, tľoskla na Kyla jazykom a jej oči vyzerali ako dva uhlíky. Zasyčala čosi nezrozumiteľné, čo bola možno kliatba vídú. Vlak sa znova pohol a zastal pri Rockefellerovom centre. Kyle sa pretlačil cez dvere. Na nástupišti ho žena naďalej prebodávala očami a krútila hlavou, kým vlak nezmizol v tuneli.

„Posratý New York,“ zamrmľal nahlas, chvíľami fascinovaný eklektickou zmesou ľudí, chvíľami túžil po tichom wisconsin-skom jazere, kde by mu spoločnosť robili iba jeho myšlienky – ďaleko od rannej špičky plnej chaosu a kliatob vídú.

KANCELÁRIE BURKE & BURKE boli zariadené v retro štýle šesťdesiatych rokov. Carterov otec založil spoločnosť s jeho strýkom v šesťdesiatom druhom roku a vo svojom závete si vyhradil podmienku, že zariadenie zostane nedotknuté. A tak v každej kancelárii boli okrúhle saarinské stoly a lampy Artemide Nesso pripomínajúce hríby. V čakárni stáli plastové kreslá Eames a na stenách viseli pôsobivé plastiky.

Amanda sediaci pri recepčnom pulte Kylovi kývla, keď vošiel. Na každom nechte mala lak inej farby.

„Sierra vás čaká v kancelárii,“ ukázala tyrkysovým palcom.

Na konci chodby Brett Swenson popíjal espresso pri stole svojej asistentky Darcy, kravatu prehodenú cez plece. Oblečený mal modrý pásikavý oblek, vo vrecku nevädzovomodrú vreckovku. Hoci každý deň šliapal hodinu na bežiacom páse, črtalo sa mu malé brucho. Brett bol len o pár rokov starší ako Kyle a čierne vlasy mal len mierne prešedivené, ale v strede hlavy sa mu črtala lysina. Kyle mal vlasy, ktoré by v časoch rímskej ríše označili ako zlaté, zahladené len troškou gélu, ktorý ich udržal upravené,

kým večer nezložil hlavu na vankúš. Niekedy si Kyle všimol, že Brett mu počas rozhovoru alebo porady zúfalo hľadá šediny alebo stopy po rednutí vlasov.

„Muž roka podľa GQ,“ Brett dopil espresso a zdvihol ruku, aby si s ním plesol. Kyle mu nechotne vyhovel. Brett si počúchal nos. Brett sa Kylovi raz na večierku Kentucky Derby priznal, že prišiel o nosovú chrupku, lebo na Dukovej univerzite priveľa hulil.

„GQ?“ uškrnul sa Kyle.

„Dovoľ, aby som dodal, že Muž roka podľa GQ bodka com.“

O tomto sa bežne žartovalo v spoločnosti Burke & Burke, o smrti tlače presnejšie o smrti literatúry. Preto sa Kyle zameral na žánrové knihy. Obával sa, že na dnešnom trhu nie je miesto pre krásne vety. Teda, aspoň kým sa nedostanú na pulty kníhkupectiev *Dievčatá bez šance*.

„Tvoje nevinné dievčatko dnes vyzerá dobre,“ Brett si pošúchal ruky a nadýchol sa cez zuby. Darcy prestala ťukať do klávesnice a zdvihla pohľad. „Má šaty ako bábika.“ Brett stíšil hlas. „Potrebujem tu viac takých talentov.“ Prebehol pohľadom po Darcy, ktorá bola vyššia než oni všetci, ale spustila sa na stoličke nižšie.

„Sierra mohla byť tvoja, Brett.“

„Nepripomínaj mi ten mail, je to moja nočná mora,“ zahundral Brett, „že som si nechal ujsť tú rybičku.“

Brett vyceril na Kyla všetky zuby, až absurdne vybielené. Ten chlap pil priveľa kávy, určite mal sklovinu sfarbenú dohnedá. Potľapkal Kyla po pleci silnejšie, než aby to bolo bratské potľapkanie. Kyle sa až otočil na mieste, ale dal si záležať, aby nebolo vidieť, že ho to zasiahlo.

„Tuším začínaš byť v starobe ľahkovážny,“ poznamenal Kyle čo najneškodnejšie. Často sa takto doberali pri káve.

„Vylez mi na hrb, ty strapatý sukin syn,“ zachechtal sa Brett a Kyle mu ukázal prostredník, prv než si šiel svojou cestou.

Sierra si v jeho kancelárii zastrčila krátke hnedé vlasy za ucho a skrolovala fotky v mobile. Boli to fotky z Ozarks pri jej rodnom meste, plnom vyhorených domov a karavanov, a v tom pochmúrnom prostredí sa odohrával jej román *Dievčatá bez šance*. Kyle zaklopal na svoje dvere, aby ju nevystrašil, a potom sa cítil hlúpo.

„Dúfam, že nečakáte dlho, vlak na linke F sa vliekol hrozne pomaly,“ sadol si na svoju kancelársku stoličku. Za chrbtom sa mu vynímalo Rockefellerovo centrum v celej svojej kráse. Dúfal, že raz bude mať výhľad na jeho slávny vianočný stromček. V minulej kancelárii nemal vôbec okno.

„Máte šťastie,“ odvetila Sierra. „Ja sa musím spoľahnúť na linku M. Skratka slova mizerná.“

„Bývate v Bushwicku, však?“ Spomenul si, že minule hovorila o tej prebúdajúcej sa štvrti, ktorá teraz priťahovala hipsteroz z drahého Williamsburgu.

Prikývla, zahniezdila sa a prekrížila si nohy. Kyle si všimol šaty, ktoré Brett opísal ako bábikovské, rozkošne ružové, ktoré si vedel predstaviť na Jamie.

„Veru, som pravá Brooklyňčanka,“ vyhlásila Sierra. „Prekvapuje ma, že nebývate na Manhattane. Z neznámeho dôvodu si predstavujem, že všetci redaktori v meste tu bývajú. Všetci spolu v obrovskom obytnom bloku pri Central Parku, aby som citovala Salingera.“

„Akoby sa to dalo zaplatiť z redaktorského platu! Z akéhokoľvek platu!“

Kyle sa zasmial a ona sa pridala. *Flirtuje?* V skutočnosti flirtoval s každým, s dievčatami aj mužmi, s mačkami aj so psami, bol šarmantný lichotník.

„No,“ nadhodil, „vy by ste si mohli dovoliť výhľad na Central Park z tej vašej zálohy a z peňazí za filmovacie práva.“

„Neminiem z toho ani dolár, kým knihu nedokončím. Kúpila som si iba tieto šaty.“ Ohmatala látku a zdvihla nohu do vzduchu, aby ukázala ihličky s remienkom okolo členka. „A tieto topánky od Jimmyho Chooa. Moje prvé topánky, ktoré nemajú značku Payless.“

„Zaslúžite si ich, Sierra.“ Splasol ruky, aby jej necivel na nohu. S úsmevom ju spustila. „Tak čo, máte pre mňa nejaké nové strany?“

Ostro sa nadýchla a zmraštila tvár. Mala nos, ktorý sa dal opísať ako gombička.

„Dokončila som len jednu kapitolu.“

Vybrala z tašky zopár strán a podala mu piatu kapitolu. Telesnými si zahryzla do spodnej pery a pritom sedela na samom krajíčku stoličky. Toto boli prvé strany, ktoré mu dala od uzavretia zmluvy. Videl, že je nervózna.

„Mohli ste mi ich poslať mailom, nemuseli ste sa sem vôbec trmáčať.“

„Chcela som vám ich dať osobne. Chcela som sa vám poďakovať, že ste mi zmenili život.“

„Ja môžem povedať to isté vám.“

Vtedy mu hlasno zazvonil mobil a vyrušil ich z rozhovoru. Takmer neprijal hovor, ale potom pozrel na číslo a videl connecticutskú predvoľbu. Rozmýšľal, či je to niekto z univerzity, kto sa dopočul o jeho úspechu.

„Vezmite to,“ povedala Sierra. „Mne to neprekáža.“

„Okej,“ súhlasil. „Haló?“

„Kyle? Tu je váš starý učiteľ William Lansing.“

„Pán profesor!“ zvolal Kyle. *Doriti!* naznačil ústami Sierre.

„Dúfam, že vás neruším pri práci.“

„Vôbec nie. To je teda prekvapenie.“

Kyle si okamžite predstavil profesora Lansinga v učebni, ako sa díva cez okno na študentov, ktorí si na trávniku hádžu frisbee. Možno je trochu starší, šedivejší, zhrbený, ale ešte vždy dôstojný. Zdvihol prst, aby naznačil Sierre, že to za minútku vybaví. Ona už znova skrolovala fotky z Ozarks.

„Dnes ráno som videl v *Killingworth Gazette* článok o vás,“ začal William.

„Aha, áno. Chápem.“

„To je vzrušujúce, Kyle. Burke & Burke má skvelú povest'. Ako dlho tam pracujete? Keď sme sa rozprávali naposledy, robili ste si magisterský titul a písal som vám odporúčanie.“

Keď Kyle promoval na Bentleyho univerzite, prihlásil sa na magisterské štúdium na Wisconsinkej univerzite. Vtedy si robil ilúzie, že sa stane spisovateľom. Boli to tvrdé časy, lebo študoval blízko rodného mesta a mama pritom zomierala na rakovinu. Nikdy si neboli veľmi blízki, v tom čase bol necitlivý voči myšlienke na smrť. Nakoniec znova a znova prerábala ten istý príbeh a uvedomil si, že je lepší ako literárny kritik než autor sentimentálnej prózy.

„Po promócií som sa presťahoval do New Yorku,“ vysvetľoval Kyle. „Najprv som pôsobil ako redakčný asistent vo vydavateľstve Macmillan, až potom som prešiel do spoločnosti Burke & Burke.“

„A teraz ste uzavreli túto skvelú zmluvu. Môj chlapec. Je to skutočne výnimočný úspech. Bolo to na titulnej strane *Gazette*.“

„Predpokladám, že v *Killingworthe* je to veľká novina.“

Williamovi sa vydralo z hrdla čosi medzi smiechom a kašľom. Kyle okamžite oľutoval tú poznámku. Profesori trávajú celý život v malých mestách, zatiaľ čo ich študenti tadiaľ len prejdú do väčších a lepších miest. Z času na čas to musí zabolieť.

„V skutočnosti o tej zmluve nepísal nikto iný,“ podotkol Kyle. „Okrem *Publishers Weekly*.“

Kyle vedel, že klame. Stačilo si vygúgliť jeho meno a našla sa tam celá záplava článkov – hoci neboli na titulnej strane ako v *Gazette*. Vo svete boli vojny. Nevedel, prečo cítil potrebu správať sa tak skromne.

Pauza v rozhovore trvala príliš dlho. Kyle akoby mal pri svojom bývalom učiteľovi zviazaný jazyk. Napokon prerušil ticho Wiliam.

„Volám len preto, lebo tento týždeň plánujem ísť do New Yorku na konferenciu.“

„Ale čo?“

„Viem, že volám v hodine dvanástej, ale pomyslel som si, že by sme sa mohli stretnúť.“

„Skvelý nápad. Rád vás znova uvidím.“

„Pravda, ak nie ste veľmi zaneprázdnený...“

„Nie,“ odvetil Kyle. „Teda som, ale na vás si nájdem čas. Čo keby sme si spolu dali večeru? Bývam v Cobble Hille. Moje dievča a ja by sme mohli pre vás niečo ukuchtiť.“

„Budem veľmi rád. Pozriem sa na svoj program.“

Kyle počul šušťanie papiera. Tešilo ho vedomie, že profesor Lansing je stará škola a značí si všetko do zápisníka.

„Môže byť zajtra?“

Kyle si premietol v mysli program na utorok, či nie sú na obzore nejaké prekážky. Musí prečítať kopu rukopisov, ale pomyslel si, že jeden večer si môže urobiť voľno.

„Áno, utorok je v pohode. O pol ôsmej? Pošlem vám mailom adresu. Máte stále tú istú adresu v Bentley?“

„Mám. Prinesiem víno. Mám fľašu Sequoia Grove Cambium z roku dvetisícdešať, ktorú som si odkladal na mimoriadnu príležitosť. Už sa na to teším, Kyle.“

„Aj ja. Ďakujem, za zavolanie.“

„Bolo mi potešením. Vždy rád vidím, ako sa darí mojim najlepším študentom.“

Kyle sa neubránil žiarivému úsmevu.

„Super, tak teda dovidenia zajtra, pán profesor.“

„Už nejaký čas nie som vašim profesorom.“ Zasmial sa. „Hovorte mi William, prosím vás.“

„Dobre, William. Okej.“

To meno vyslovil Kyle dosť rozpačito. V duchu sa vrátil o desať rokov dozadu, keď bol len vyháknutý chlapec vzadu v učebni. Profesor Lansing sa mu vždy zdal oveľa imponantnejší, kultivovanejší, než si vedel predstaviť seba. Nikdy nečakal, že mu bude hovoriť *William*. Že si budú rovní.

„*Timšiel!*“ povedal William.

„Čo je to?“ spýtal sa Kyle. Na chvíľu sa mu zazdalo, že William zložil.

„Rýchlo, ktorý veľký román sa končí slovom *timšiel?*“

Kyle sa uškrnul. Túto hru hrávali s profesorom na Bentley. Posledný román, ktorý čítali na jeho hodine spirituality v literatúre, bolo *Na východ od raja*, tú knihu doslova zhltol a potom sa vrátil na prvú stranu a prečítal ju znova. Bol to jeden z prvých románov, ktoré ho skutočne vzrušili.

„*Na východ od raja*,“ odvetil Kyle. „Vždy raz za pár rokov som tú knihu čítal znova a znova. Lenže po tom, čo Adam Trask povie *timšiel*, Steinbeck napísal: *Zatvoril oči a zaspal*. Tak sa končí tá kniha. Jeho smrťou.“

„Ach,“ vzdychol William, akoby práve ochutnal skvelú whisky. „Žiak prekonal učiteľa.“

Znova nastalo ticho.

„Zamailujte mi aj svoje číslo na mobil a do skorého videnia, Kyle. Dovi.“

William ukončil hovor.

„Dovi,“ povedal Kyle do hluchého telefónu.

„Nie ste rád, že ste prijali ten hovor?“ spýtala sa Sierra. Už mala na sebe kabát a postávala pri dverách. Neuvedomil si, že je tam. Musel vyzerat' zmätene.

„Som rád.“

„Dajte mi vedieť, čo si myslíte o týchto stranách,“ požiadala ho. „A musím si prečítať *Na východ od raja*, ak sa vám ten román tak páčil.“

„Páčil sa mi,“ konečne spustil ruku s mobilom. „Hoci teraz už poznáte koniec.“

Priložila si ruku na čelo, akoby mala omdlieť.

„Že niekto zomrie?“ spýtala sa. „Ach, vy kazisvet. Nekončia sa tak všetky veľké romány?“

Vykročila a na chodbe klopkali jej ihličky. Zapol si počítač a napísal do mailu Williamovi všetky svoje informácie, končeky prstov ho až tak štekli v očakávaní utorkového večera.

3

ZVYŠOK DŇA aj celý utorok preleteli v šialenom zhone. Kyle venoval istý čas čítaniu Sierriných strán. Mal k tomu iba jednu poznámku. Sestry v románe *Dievčatá bez šance* strávili prvé štyri kapitoly bojom o to, aby zostali spolu, keď sa ich otec narkoman predávkoval a ich bipolárna matka odišla z domu. Piata kapitola sa teraz začala tým, že ich surový náhradný otec Biggie zneužil najstaršiu z nich Alexandru. Kapitola sa končila tak, že Alexandra si zohnala zbraň od miestneho dílera pervitínu a postrelila Biggieho do ramena. Potom všetky sestry utiekli uprostred mrazivej januárovej noci. Kyle navrhoval jednoducho len to, aby Sierra pokračovala v dráme, lebo sa mu to zdalo dosť uponáhľané. Predpokladal, že Sierra chcela, aby sa tá *veľká chvíľa* stala čím skôr, ale podľa neho bude lepšie zdramatizovať to tak, že Alexandra si kúpi zbraň, vojde do Biggieho spálne, nastane chvíľa napätia a čitatelia budú premýšľať, či ho zabije.

Kyle zamailoval Sierre tieto poznámky a ona bezvýhradne súhlasila, chválila ho, že je génius. Ale ten deň akosi rýchlo

prebehol a nestihol sa dostať k rukopisu o budúcnosti robotov, ktoré sa rozhodnú znova vytvoriť ľudstvo po tom, čo bolo vymazané z tváre zeme. Knihu nakoniec predali redaktorovi vo vydavateľstve Simon & Schuster a uzavreli *veľmi slušnú* predkupnú zmluvu. *Ha*, vzdychol v duchu, sci-fi nie je moja parketa. Ale čoskoro objaví ďalšiu skvelú knihu.

Kyle v ten deň okrem iného premýšľal o profesorovi Lansingovi, lepšie povedané Williamovi. Mal pocit, akoby to meno patrilo niekomu inému, mužovi, ktorého nikdy nestretol, nie poradcovi, ktorý sa postaral, aby v tých temných časoch, keď sa začal tackať, zostal na správnej ceste. V prvom ročníku mu zomrel otec.

Nikdy s ním nemal dobrý vzťah. Jeho otec mohol pokojne vstúpiť do cirkusu po tom, čo odišiel z domu, keď bol Kyle malý. No aj tak ho otcova smrť vykoľajila, mrzelo ho, že nikdy nedokázali znova oživiť svoj vzťah.

Porozprával Jamie čosi o tom, aké to mal ťažké v prvom ročníku, ale nezachádzal hlboko do podrobností. Vycítil, že z toho bola nesvoja, a obával sa, že ho uvidí v inom svetle, a tak s tým už nikdy viac nevyrukoval. V skutočnosti na tie ťažké mesiace dlhý čas ani nepomyslel, vlastne až doteraz, keď mu zavola profesor Lansing – *William*.

„Ako upečieme ten steak?“ spýtala sa Jamie krátko pred očakávaným príchodom Williama. Kyle musel priznať, že je napätý z toho, že ho znova uvidí.

„Spomínam si, že mal rád steaky takmer surové,“ odvetil a zalial šalát domácim dressingom.

Jamie urobila grimasu, keď to počula. Ona mala rada mäso ako podrážku, zatiaľ čo Kyle bol v tábore žrútov surového mäsa.

„Takže ti len tak zavolať?“ spýtala sa. Oblečené mala tepláky a tričko s logom Badgers, vlasy zviazané do chvosta.

„Myslím, že by si sa mala prezliecť,“ nadhodil. Robil si obavy, že William sa ukáže skôr a dvere mu otvorí stredozaпадniarka Jamie namiesto kozmopolitnej super kočky oblečenej tak, aby zapôsobila.

„Nechcem riskovať, že si zamastím šaty,“ odvetila. „Prezliečiem sa, keď dovaríme.“

„Už je sedem!“

„Kyle, upokoj sa,“ povedala pomaly.

„Profesor Lansing – *William* – je... Mám pocit, že mu do istej miery vďačím za svoj úspech. Bol som na tom zle, kým...“

„Viem,“ prikývla Jamie. Nechala steak na panvici a krúžila mu dlaňou po chrbte. Padlo mu to nesmierne príjemne. „Otec ti zomrel v mladom veku – chápem, Kyle. Ja som prežila to isté.“

Ich tragédie ich na druhom rande zblížili. Prvé rande bolo divé, obaja sa opili a prakticky si to rozdali ešte v taxíku cestou do jej bytu, a len čo vošli do haly, spečatili zmluvu na dlážke, nohavice spustili na členky, a keď sa zmienila o kondóme, len zaštikútal a mykol plecom. Druhé rande bolo prvé ozajstné rande. Dozvedel sa, že otec jej zomrel, keď chodila na strednú školu. Rád sa člnkoval a raz večer sa vydal sám na Michiganské jazero. Vrátil sa až po tom, čo rybár vylovil z vody jeho nafúknuté telo. Nikdy sa nedozvedela, či to bola nehoda, alebo úmysel. Kyle videl, že ešte vždy ju to pomyslenie bolí. V kútiku oka mala osamelú slzu. Utrela si ju rukávom.

„Ja som nemala nikoho, kto by ma viedol,“ nadhodila Jamie. „Mama sa musela starať o mojich mladších bratov. A Wisconsiná univerzita nie je ako Bentley. V jednej triede bolo aj sto študentov. Profesori ledva poznali moje meno.“

„Stavím sa, že na univerzite si bola hviezda, chalani čakali v rade, aby ti mohli padnúť k nohám,“ odvedol rozhovor na lepšiu pôdu.